DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
5. maj 1994 *

I sag C-21/92,

angående en anmodning, som Finanzgericht Düsseldorf (Forbundsrepublikken Tyskland) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Marlies og Heinz-Bernd Kamp

mod

Hauptzollamt Wuppertal,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 3a, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991 (EFT L 150, s. 35),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne R. Joliet, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse og M. Zuleeg (refererende dommer),

* Processprog: tysk.

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— ægteparret Kamp ved advokat Mechtild Düsing, Münster

— den tyske regering ved Regierungsdirektor Claus-Dieter Quassowski og Ministerialrat Ernst Röder, Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede

— Det Forenede Kongeriges regering ved Sue Cochrane, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af Barrister David Anderson

— Rådet for Den Europæiske Union ved juridiske konsulenter Bernhard Schloh og Arthur Bräutigam som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dierk Booß som befuldmægtiget

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at sagsøgerne i hovedsagen, den tyske regering, Det Forenede Kongeriges regering ved Lucinda Hudson, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af Barrister Christopher Vajda, Rådet og Kommissionen har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 22. april 1993,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 30. juni 1993,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 8. januar 1992, indgået til Domstolen den 28. januar s.å., har Finanzgericht Düsseldorf (Tyskland) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt fire spørgsmål vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 3a, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991 (EFT L 150, s. 35).

2 Spørgsmålene er rejst under en retssag mellem ægteparret Kamp, der er mælkeproducenter, og Hauptzollamt Wuppertal vedrørende Kamp's specifikke referencemængde, som blev fastsat til 85% af den mængde mælk, der var grundlaget for deres tildeling af en ikke-markedsføringspræmie.

3 I 1981 påtog ægteparret Kamp sig for perioden 1981 til udgangen af 1985 en forpligtelse til at undlade at markedsføre mælk i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger (EFT L 131, s. 1). Som modydelse for deres forpligtelse modtog de en ikke-markedsføringspræmie, svarende til en mælkemængde på 118 201 kg.

4 Efter udløbet af ikke-markedsføringsforpligtelsen var det umuligt for dem at få tildelt en referencemængde i henhold til ordningen om tillægsafgift på mælk, der var indført i mellemtiden ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984

om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 10) og ovennævnte forordning nr. 857/84. Efter en ændring af forordning nr. 857/84 ved forordning nr. 1639/91 fik de tildelt en specifik referencemængde på 100 471 kg svarende til 85% af den mængde, som var grundlaget for udbetalingen af ikke-markedsføringspræmien. Den anvendte samlede nedsættelse blev i henhold til artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84 med senere ændringer fastsat til 15%.

5 Ægteparret Kamp har anlagt sag ved Finanzgericht Düsseldorf med påstand om, at deres specifikke referencemængde forhøjes til 100% af den mængde, der var grundlaget for udbetalingen af præmien. Ægteparret Kamp kræver derfor en forhøjelse på 17 730 kg af deres referencemængde.

6 Da Finanzgericht Düsseldorf fandt, at sagens afgørelse afhænger af fortolkningen og gyldigheden af de pågældende fællesskabsbestemmelser, besluttede den at udsætte sagen og i henhold til traktatens artikel 177 at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

» 1) Skal artikel 3a, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 857/84 som affattet i forordning (EØF) nr. 1639/91 for så vidt angår nedsættelsen af den specifikke referencemængde fortolkes således, at nedsættelsen alene fastsættes efter den procentdel, der er repræsentativ for de samlede nedsættelser, men som mindst omfatter basisnedsættelsen, eller fastsættes den efter den procentdel, der er repræsentativ for de samlede nedsættelser, med tillæg af basisnedsættelsen?

2) Er artikel 3a, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 857/84 som affattet i forordning (EØF) nr. 1639/91 gyldig, selv om beregningen af basisnedsættelsen ikke kan kontrolleres?

3) Er artikel 3a, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 857/84, som ændret ved forordning (EØF) nr. 1639/91, gyldig, for så vidt den mængde, der var grundlaget for retten til præmie efter forordning (EØF) nr. 1078/77, er baseret på produktionen i 1981, hvorimod de repræsentative nedsættelser er beregnet på grundlag af 1983-produktionen og derfor er tilsvarende højere på grund af den i tidsrummet 1981-1983 indtrufne produktionsstigning?

4) Er artikel 3a, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 857/84, som ændret ved forordning (EØF) nr. 1639/91, gyldig, for så vidt medlemsstaterne ved beregningen af specifikke referencemængder til de producenter, der i henhold til forordning (EØF) nr. 1078/77 havde forpligtet sig til ikke-markedsføring, ikke herved blev givet samme mulighed som i artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 857/84 for at anvende en variabel nedsættelse?«

Relevante retsregler

7 Indledningsvis bemærkes, at fællesskabsbestemmelserne om tillægsafgift på mælk oprindeligt ikke indeholdt en særlig bestemmelse om tildeling af en referencemængde til producenter, som på grund af opfyldelsen af en forpligtelse i henhold til ovennævnte forordning nr. 1078/77 ikke havde leveret mælk i det referenceår, som den pågældende medlemsstat havde valgt. Domstolen har dog i domme af 28. april 1988 (sag 120/86, Mulder, Sml. s. 2321, præmis 27 og 28, og sag 170/86, Von Deetzen, Sml. s. 2355, præmis 16 og 17) kendt disse bestemmelser ugyldige med den begrundelse, at de var udstedt i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

8 I de nævnte domme har Domstolen fastslået, at en erhvervsdrivende, der frivilligt har indstillet sin produktion i en vis periode, ikke kan have en berettiget forventning om at kunne genoptage produktionen på samme betingelser som før, eller om ikke at blive omfattet af eventuelle regler, som i mellemtiden måtte være indført vedrørende markeds- eller strukturpolitikken (Mulder-dommen, præmis 23; von

Deetzen-dommen, præmis 12). Domstolen har derimod fundet, at en sådan erhvervsdrivende, når han var blevet tilskyndet ved en fællesskabsretsakt til at indstille markedsføringen af sine produkter i en begrænset periode af hensyn til almenvellet og mod betaling af en præmie, kunne have en berettiget forventning om ikke ved udløbet af sin forpligtelse at blive pålagt restriktioner, som specielt berørte ham, netop fordi han havde udnyttet de muligheder, som fællesskabsbestemmelserne havde givet ham (Mulder-dommen, præmis 24; von Deetzen-dommen, præmis 13).

9 Som følge af disse domme udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989 om ændring af forordning (EØF) nr. 857/84 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 84, s. 2). Herved indføjedes i forordning nr. 857/84 en ny artikel 3a, som i korthed bestemte, at de producenter, som på grund af en forpligtelse i henhold til forordning nr. 1078/77 ikke havde leveret mælk i referenceåret, under visse betingelser kunne tildeles en særlig referencemængde. Denne var i henhold til artikel 3a, stk. 2, lig med 60 % af den mængde mælk eller mælkeækvivalent, som producenten havde solgt i de seneste tolv kalendermåneder inden måneden for indgivelsen af ansøgningen om ikke-markedsførings- eller omstillingspræmie.

10 Domstolen har ligeledes kendt denne 60%-regel ugyldig på grund af tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, da en nedskæring på 40%, som langt fra svarede til en repræsentativ værdi af de satser, som blev anvendt for producenter, der var omfattet af artikel 2, og som var over dobbelt så høj som den højst anvendte sats, udgjorde en begrænsning, der ramte producenter, der var omfattet af artikel 3a, netop på grund af deres ikke-markedsførings- eller omstillingsforpligtelse (domme af 11.12.1990, sag C-189/89, Spagl, Sml. I, s. 4539, præmis 24 og 29, og sag C-217/89, Pastätter, Sml. I, s. 4585, præmis 15 og 20).

11 Som følge af de nævnte Spagl- og Pastätter-domme blev der, for så vidt angår beregningen af den specifikke referencemængde, ved forordning nr. 1639/91 indført en ny artikel 3a, stk. 2. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

»Den specifikke referencemængde fastlægges af medlemsstaten efter objektive kriterier ved at nedsætte den mængde, for hvilken retten til præmie i henhold til forordning (EØF) nr. 1078/77 er bevaret eller erhvervet, med en procentdel, som er repræsentativ for de samlede nedsættelser, der anvendes på de referencemængder, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 2, idet nedsættelsen under alle omstændigheder skal omfatte en basisnedsættelse på 4,5%, eller med artikel 6.«

12 I henhold til denne bestemmelse har Forbundsrepublikken Tyskland fastsat den samlede nedsættelse til 15% for den pågældende periode.

13 Satsen på 15% svarer til summen af den repræsentative procentdel for de samlede nedsættelser, nemlig 10,5%, og den fastsatte basisnedsættelse på 4,5%.

14 For så vidt angår beregningen af procentdelen til 15 % har Forbundsministeriet for Ernæring, Landbrug og Skovbrug til Finanzgericht Düsseldorf oplyst, at den procentdel, der er repræsentativ for de samlede nedsættelser, af ministeriet benævnt »nedsættelsessatsen«, udgør forskellen mellem de tyske mælkeleverancer i 1983 og den samlede garantimængde for Forbundsrepublikken for mejeriåret 1990/1991.

15 »Basisnedsættelsen« i artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84 har sin oprindelse i Rådets forordning (EØF) nr. 775/87 af 16. marts 1987 om midlertidig suspension

af en del af referencemængderne som omhandlet i artikel 5c, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 78, s. 5). Den udgør den andel af de til hver medlemsstat tildelte referencemængder, der midlertidigt er suspenderet med en ensartet procentdel. Efter flere ændringer blev den relevante sats for den pågældende periode fastsat til 4,5% i Rådets forordning (EØF) nr. 3882/89 af 11. december 1989 (EFT L 378, s. 6).

Første spørgsmål

16 Det fremgår af forelæggelseskendelsens grunde, at den forelæggende ret mener, at artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84 skal fortolkes således, at basisnedsættelsen ikke skal lægges til den repræsentative procentdel for de samlede nedsættelser, men tværtimod udgør en del heraf. Den forelæggende ret støtter sig på den pågældende bestemmelses ordlyd, der ikke modsiges af betragtningerne til forordning nr. 1639/91. Ifølge den forelæggende ret er den sammenlægning af den repræsentative procentsats og basisnedsættelsen, som Hauptzollamt har foretaget, hverken i overensstemmelse med forbuddet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 40, stk. 3, andet punktum, eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

17 På grund af deres uklarhed kan, modsat den forelæggende rets opfattelse, hverken artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84 eller sjette betragtning til forordning nr. 1639/91 imidlertid afgive noget grundlag for en sådan fortolkning. Man må derfor henholde sig til betydningen af og formålet med artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84.

18 I henhold til den pågældende bestemmelse beregnes den specifikke referencemængde, der tildeles hver producent individuelt, på grundlag af en basismængde, der afspejler produktionsniveauet forud for ikke-markedsføringsperioden. Basismængden nedsættes i første omgang med en pro-

centdel, som er repræsentativ for de samlede nedsættelser, der er foretaget i den pågældende medlemsstat, dvs. med 10,5% i Forbundsrepublikken Tyskland. Den udtrykkelige særskilte omtale af »basisnedsættelsen« på 4,5% ville være unødvendig, såfremt denne allerede indgik i den repræsentative procentdel.

19 Formålene med de to måder at nedsætte referencemængderne på er forskellige. Nedsættelsen med en repræsentativ procentdel var kun et første forsøg på at begrænse mælkeleverancerne. Basisnedsættelsen på 4,5%, der blev indført ved forordning nr. 775/87 med senere ændringer, er resultatet af en midlertidig suspension af en ensartet procentdel af hver referencemængde. Denne foranstaltning skal, som det fremgår af første betragtning til forordning nr. 775/87, styrke de foranstaltninger, der allerede er truffet ved artikel 5c i forordning nr. 804/68, nemlig de foranstaltninger, som har medført en nedsættelse, udtrykt som den repræsentative procentdel af de samlede nedsættelser. Fællesskabet gør altså ved hjælp af den midlertidige suspension en yderligere indsats for at kontrollere den vedvarende overskudsproduktion af mælk.

20 En kumulation af den repræsentative procentdel og basisnedsættelsen er derfor ikke i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

21 For det første bemærkes, at Domstolen i de ovennævnte Spagl- og Pastätter-domme har knæsat to principper, hvorefter en producent, der genoptager produktionen, dels ikke må underkastes begrænsninger, som rammer ham netop på grund af hans ikke-markedsføringsforpligtelse, og dels ikke må begunstiges urimeligt i forhold til andre producenter. Dernæst har Domstolen godkendt, at Rådet gyldigt kunne anvende en nedsættelsessats svarende til den repræsentative værdi af de satser, der er anvendt på producenter, som har fortsat produktionen. Artikel 3a, stk. 2, om

nedsættelse med en procentdel, der er repræsentativ for de samlede anvendte nedsættelser, er udstedt under overholdelse af de principper, der fremgår af retspraksis.

22 For det andet kunne de producenter, der genoptog produktionen, ikke ved udløbet af deres ikke-markedsføringsperiode med føje forvente ikke at være omfattet bestemmelser, der er nødvendige til nedsættelse af mælkeproduktionen, herunder også den midlertidige suspension af en del af referencemængden, der ved forordning nr. 775/87 blev pålagt samtlige andre producenter, og fastsat til 4,5% for den pågældende periode.

23 En fortolkning, der fører til et princip om kumulation af den repræsentative procentdel og basisnedsættelsen, er derfor heller ikke i strid med forbuddet mod forskelsbehandling.

24 På baggrund af oplysninger i sagen bemærkes, at en kumulation af den repræsentative procentdel og basisnedsættelsen i modsætning til den nationale rets opfattelse ikke bevirker, at nedsættelsen på 4,5% anvendes to gange. Den repræsentative procentdel er nemlig, på grund af de to nedsættelsers forskellige karakter, fastsat på grundlag af reelle nedskæringer uden hensyn til basisnedsættelsen.

25 Basisnedsættelsen på 4,5% er alene en midlertidig suspension af en del af hver medlemsstats samlede garantimængde i den relevante periode. Da satsen for basisnedsættelsen er den samme i alle medlemsstater, har denne nedsættelse karakter af en ensartet nedskæring. Ydermere har satsen på 4,5%, der finder anvendelse på alle mælkeproducenter i den pågældende periode, samme økonomiske formål, nemlig et fald i produktionen.

26 Det følger heraf, at artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91, skal fortolkes således, at basisnedsættelsen lægges til den repræsentative procentdel for de samlede nedsættelser, der er anvendt på de referencemængder, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 2.

Andet spørgsmål

27 Med dette spørgsmål, som er nærmere begrundet i forelæggelseskendelsen, ønsker den forelæggende ret en afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84, for så vidt der i bestemmelsen fastsættes en basisnedsættelse på 4,5%. Retten anfører, at denne sats i henhold til syvende betragtning til forordning nr. 1639/91 er overført fra forordning nr. 775/87, som imidlertid ikke fastsætter nogen sådan sats.

28 Det bemærkes, at satsen på 4,5% faktisk er indeholdt i forordning nr. 775/87, idet forordningen er ændret flere gange; suspensionssatsen på 4,5%, der fandt anvendelse på tidspunktet for udstedelsen af forordning nr. 1639/91, er blevet fastsat ved ændringsforordning nr. 3882/89.

29 Beregningen af den i artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84 indeholdte basisnedsættelse kan derfor kontrolleres, hvorfor der ikke kan rejses tvivl om gyldigheden af bestemmelsen, som ændret ved forordning nr. 1639/91.

Tredje spørgsmål

30 Med dette spørgsmål, som er nærmere begrundet i forelæggelseskendelsen, ønsker den forelæggende ret en afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84, for så vidt bestemmelsen kan hævdes at være i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 40, stk. 3, andet punktum. Begrundelsen herfor skulle være, at artikel 3a, stk. 2, diskriminerer de producenter, som har påtaget sig en ikke-markedsføringsforpligtelse, fordi deres seneste produktionsår lå forud for 1981. Da den repræsentative procentdel for de samlede nedsættelser i Tyskland beregnes på grundlag af mælkeproduktionen i 1983, er den en følge af den produktionsstigning, som skete mellem 1981 og 1983, og hvortil producenter, der befinder sig i ægteparret Kamp's situation, imidlertid ikke har bidraget.

31 Indledningsvis må det erkendes, at den højere produktion i 1983, der indgår i beregningen af den repræsentative procentdel, kan være til skade for de pågældende producenter i hovedsagen.

32 Rådet har dog på grund af den hypotetiske karakter af den sandsynlige udvikling i mælkeproduktionen hos de producenter, der har deltaget i ikke-markedsføringsordningen i den pågældende periode, været nødsaget til at foretage en helhedsvurdering af producentkategorier ved udstedelsen af bestemmelserne om tildeling af en specifik referencemængde til producenter, der har genoptaget produktionen.

33 Rådet har herved med føje kunnet lægge til grund, at den gruppe producenter, der har påtaget sig en ikke-markedsføringsforpligtelse, ikke kan sammenlignes med den begrænsede gruppe producenter, der fortsatte produktionen og forhøjede denne i perioden fra 1981 til 1983. Grundlaget for sammenligningen må være alle

de producenter, der har fortsat produktionen. Da produktionsstigningen kan være et resultat af forskellige faktorer, var fællesskabslovgiver ikke forpligtet til at lægge til grund, at de producenter, der genoptog produktionen, ville have bidraget til denne forhøjelse, såfremt de ikke havde indstillet deres virksomhed. Rådet kunne derfor behandle den pågældende gruppe producenter på samme måde, som det behandlede de producenter, der havde fortsat produktionen, uafhængigt af om disse havde bidraget til en produktionsstigning.

34 Under retsmødet har sagsøgerne anført, at den af Rådet valgte metode er forskellig — og til skade for dem — fra den, som Domstolen anvendte i dommen af 19. maj 1992 (forenede sager C-104/89 og C-37/90, Mulder II, Sml. I, s. 3061).

35 Det er imidlertid ikke muligt at sammenligne beregningen af en hypotetisk referencemængde, som en producent tidligere burde have fået tildelt, og som foretages af en retsinstans i forbindelse med en tvist om Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold med henblik på fastlæggelse af størrelsen af en erstatning, og en beregning, som Rådet foretager i henhold til et vidt skøn med henblik på at fastsætte en fremtidig referencemængde, som en producent kan få tildelt.

36 Det må derfor fastslås, at det ikke påvirker gyldigheden af forordningens artikel 3a, stk. 2, at den mængde, der dannede grundlaget for udbetaling af en præmie i henhold til forordning nr. 1078/77, er baseret på produktionen i et år forud for referenceåret 1981, hvorimod den repræsentative procentdel for de samlede nedsættelser er beregnet på grundlag af en højere produktion i et andet referenceår, nemlig 1983.

Fjerde spørgsmål

37 Med dette spørgsmål, som nærmere er begrundet i forelæggelseskendelsen, ønsker den forelæggende ret en afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84 for så vidt bestemmelsen kan hævdes at være i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 40, stk. 3, andet punktum, men af en anden grund end den, der fremgår af det foregående spørgsmål. Den forelæggende ret har anført, at artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 857/84 hjemler mulighed for at variere nedsættelsessatsen til fordel for visse kategorier af producenter, som har fortsat deres produktion, og på grundlag af forhold, der er særegne for dem. Ifølge den fortolkning, som er fremført af den forelæggende ret, men bestridt af Det Forenede Kongerige, Rådet og under retsmødet ligeledes af Kommissionen, udelukker artikel 3a, stk. 2, at ovennævnte nedsættelsessats kan varieres for alle producenter, som har genoptaget deres produktion efter en ikke-markedsføringsperiode. De mindre producenter, som f.eks. sagsøgerne i hovedsagen, forfordeles således i hvert fald delvis. De pålægges en ekstra byrde, idet de ikke kan profitere af de nedsættelsessatser, der er fastsat i den tyske lovgivning i henhold til artikel 2, stk. 2, for mindre producenter, der ikke har afbrudt deres produktion med henblik på gennemførelse af en ikke-markedsføringsforpligtelse.

38 Det bemærkes, som generaladvokaten også har anført i sit forslag til afgørelse, at artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84 — på grund af det forhold, at den repræsentative procentdel skal fastlægges efter objektive kriterier — hjemler mulighed for at variere denne procentdel som angivet i artikel 2, stk. 2. På grund af den hypotetiske udvikling af produktionen hos den gruppe producenter, som på et givet tidspunkt har påtaget sig en ikke-markedsføringsforpligtelse, er denne mulighed imidlertid vanskelig at udnytte. Den repræsentative procentdel kan i praksis kun varieres ud fra størrelsen af leverancerne fra visse kategorier af afgiftspligtige, dvs. på grundlag af bedriftens størrelse.

39 Det må derfor fastslås, at artikel 3a, stk. 2, hjemler mulighed for at variere den repræsentative procentdel på grundlag af bedriftens størrelse. Der kan således ikke rejses tvivl om gyldigheden af bestemmelsen under henvisning til, at det er umuligt at variere procentsatsen til fordel for de mindre producenter.

Sagens omkostninger

40 De udgifter, der er afholdt af regeringerne for Forbundsrepublikken Tyskland og Det Forenede Kongerige, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Finanzgericht Düsseldorf ved kendelse af 8. januar 1992, for ret:

1) Artikel 3a, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF)

nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter, som ændret ved forordning (EØF) nr. 1639/91 af 13. juni 1991, skal fortolkes således, at basisnedsættelsen lægges til den repræsentative procentdel for de samlede nedsættelser, som er anvendt på de referencemængder, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 2.

2) Gennemgangen af de øvrige spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84, som ændret ved forordning nr. 1639/91.

Moitinho de Almeida Joliet Rodríguez Iglesias

Grévisse Zuleeg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. maj 1994.

R. Grass
Justitssekretær

J. C. Moitinho de Almeida
Formand for Femte Afdeling